

1. Říjnová revoluce, Nová ekonomická politika a hledání cest z izolace, 1917–1928

DĚDICTVÍ MINULOSTI

I když bolševický režim ostentativně odmítal carskou říši a samoděržaví a akceptoval jen tzv. pokrokovou historii, omezenou na dějiny dělnického hnutí, musel také čelit výzvám, které vznikly v minulých staletích. Ruské samoděržaví se zapojovalo do evropské politiky již několik století, avšak zvláště výrazně během napoleonských válek a po nich. Současně se také tradičně zaangažovalo v Asii, kde šly jeho kroky zvláště na úkor Číny. Koncem 19. století se však v souvislosti s prudkým mocenským vzestupem Japonska stále více střetávalo s touto zemí. Ruská expanze na jih (na Kavkaz a do střední Asie) vedla k dalším střetům a válkám s tradičním nepřítelem – s Osmanskou říší, ale od poloviny 19. století také s Velkou Británií a počátkem 20. století s Japonskem. Ruská zahraniční politika kolísala mezi evropskou a asijskou orientací, kdy po neúspěchu v jednom směru, preferovala směr druhý. Klíčová však zůstávala západní hranice ruské říše, vztah k sjednocenému a rychle sílícímu Německu, a zvláště vůči Rakousku-Uhersku, s nímž se střetávala na Balkánském poloostrově. Snaha vyvážit německou sílu a začínající expanzivitou Německa v zahraniční politice vedla Rusko ke spojení s Francií, která měla s Německem „nevyřízené účty“ naposledy z let 1870–1871.

Řada diplomatických a vojenských porážek v 19. a na počátku 20. století si vynutila modernizaci Ruska. Porážka v krymské válce (1853–1856) donutila cara Alexandra II. k sérii postupných reforem, včetně zrušení nevolnictví, a drsná porážka ve válce s Japonskem vedla k revoluci 1904–1905 a k posunům směrem ke konstituční monarchii a vytváření zárodků občanské společnosti. Vyčerpání způsobené první světovou válkou vyústilo

v Únorovou revoluci roku 1917 a v dvojvládí v podobě existence slábnoucí prozatímní vlády a sovětů, které vyvrcholilo ve ztrátě podpory prozatímní vlády a v Říjnové revoluci, jíž se bolševická strana 7. listopadu 1917 chopila moci.¹ Přes noc se z malé opoziční strany (i když za dvojvládí sílila a Lenin ji od založení připravoval na převzetí moci) stala vládnoucí strana obrovské země. Zformovala svoji vládu v nepřátelském světě, v zemi na samém pokraji vojenského a hospodářského kolapsu, v řadě oblastí a větších měst s kritickou zásobovací krizí a s jen velmi mlhavými představami o novém systému a pochopitelně také bez jakýchkoliv relevantních zkušeností.

Novou vládu, tehdy ještě koaliční – neboť do ní vstoupila levá frakce strany eserů, tzv. leví eseři, kteří byli v řadě ohledů (zemědělství, venkov, zahraniční politika) ještě radikálnější než bolševici – zformoval Vladimir I. Lenin. Lidovým komisařem zahraničních záležitostí² se stal Lev D. Trockij, který ovšem považoval systematickou, každodenní činnost svého komisariátu za „buržoazní přežitek“, a proto se aparát nového komisariátu (ministerstva) začal formovat až koncem roku 1917. Vzhledem k tomu, že většina starých, carských diplomatů v cizině odmítla uznat bolševickou vládu, byli příkazem NKID z 9. prosince 1917 propuštěni. Sovětskými představiteli v cizině se proto zpočátku stala řada emigrantů, prominentních členů bolševické strany, kteří se (mj. Maxim M. Litvinov) často ještě nevrátili zpět do Ruska.³

Základní ideologický rámec zahraniční politiky nového režimu, tak jak ho zformuloval Lenin, musel akcentovat situaci v oslabené zemi, zájmy nového režimu, které se měly diametrálně lišit od vedení politiky starého, carského režimu a imperialistických států obecně. V daný okamžik byly v souladu se zájmy drtivé většiny obyvatelstva, totiž ukončit válku.

Slib ukončit válku, což by vytvořilo příznivou situaci i pro bolševickou stranu, dal vlastně Lenin několikrát. Byl nepřímou obsažen v jeho teoretických postulátech a konkrétně ho vyslovil v roce 1917 krátce po Únorové revoluci a ještě před návratem do Ruska. Jednalo se o čtvrtý tzv. dopis z daleka, a to z března. Podtrhl v něm, že petrohradský sovět měl vyhlásit, že „není vázán žádnými smlouvami ani carské monarchie, ani buržoazních

vlád“. Dále podle něho měl zveřejnit všechny tajné smlouvy a vyzvat všechny válčící mocnosti, aby ihned uzavřely příměří. Mezi jeho podmínky míru ještě náleželo poněkud nerealistické osvobození všech kolonií i závislých a nerovnoprávných národů. Petrohradský sovět měl navíc podle Lenina vyhlásit, že zruší všechny dluhy a půjčky, a vyzvat dělníky, aby svrhli buržoazní vlády a předali moc sovětům dělnických zástupců.⁴

Jednalo se o kroky, které později realizovala jeho vláda, ale tehdy se ještě nezmínil o základních podmínkách mírové iniciativy bolševické strany, tj. o míru bez anexí a kontribucí. Nicméně se již rázně vymezil vůči ruským spojeneckým závazkům a konvenční diplomacii, které striktně odmítl. Jeho vlastní vláda, zformovaná po Říjnové revoluci, zahájila svoji činnost vydáním dvou klíčových dekretů: dekretu o půdě a dekretu o míru, které vzápětí schválil II. sjezd sovětů. Ten také uznal Leninovu vládu, i když zatím jen jako prozatímní.

Sovětská vláda v dekretu o míru zdůraznila, že „navrhuje všem válčícím národům a jejich vládám, aby bylo ihned zahájeno jednání o spravedlivém a demokratickém míru [...] takovým mírem je podle názoru vlády okamžitý mír bez anexí a kontribucí.“⁵ Současně zdůraznila: „Tajnou diplomacii vláda ruší [...] a ihned přistupuje k úplnému zveřejnění tajných smluv potvrzených nebo uzavřených vládou statkářů a kapitalistů od února do října 1917. [...] Prohlašuje, že bezpodmínečně a okamžitě ruší veškerý obsah těchto tajných smluv...“⁶ Leninova vláda v dekretu vyzvala k okamžitému uzavření příměří a k zahájení rozhovorů o míru. Současně se v něm ovšem plně v duchu ideologie obracela k britské, francouzské a německé dělnické třídě s nepřiliš maskovanou výzvou k revolucím a žádostí o jejich podporu s tím, že pochopí svůj úkol „osvobodit lidstvo z krize války“ a „pomohou nám dovést ke konečnému zdaru věc míru a zároveň věc osvobození pracujících a vykořisťovaných mas“.⁷

Dekret o míru měl sice silný propagandistický náboj, ale současně vyhlášoval oficiální přístup bolševické strany k zahraniční politice a její realizaci, včetně postoje v otázce války a míru, i když další praxe ukázala, že se jimi sovětská strana řídila spíše jen sporadicky a vždy pragmaticky. Dekret o míru měl však

také velmi výrazný praktický význam, neboť Lenin snad doufal v uzavření celkového příměří a dekret v každém případě dával jeho vládě možnost vyvést Rusko v čele s bolševickým režimem z války a soustředit všechny síly na krajně naléhavé vnitřní problémy, problém zásobování a začínající občanské války.

BREST LITEVSKÝ: JEDNÁNÍ O MÍR

Trockij jako komisař zahraničních věcí transformoval postuláty obsažené v dekretu o míru do dopisů, které 21. listopadu zaslal jeho vznikající komisariát vyslancům všech dohodových států v Rusku. Obsahovaly především základní výzvu, aby tyto státy přistoupily na příměří, které by bylo uzavřené na všech válečných frontách, a aby zahájily rozhovory o míru. Stejně dopisy zaslal Trockij také státům Čtyřspolku.⁸ Dohodové státy reagovaly na dekret o míru a Trockého dopis jako na propagandistický trik, kterým i do jisté míry byl, i když Lenin nepochybně doufal, že bolševická vláda nebude muset čelit německým či tureckým vojskům osamoceně, a nereagovaly na něj. Dohodové státy zaujaly nepřímou jasnou pozici. Novou sovětskou vládu neuznávaly a již počátkem prosince 1917 Francie a Velká Británie začaly podporovat protibolševické síly, avšak své vyslance z Petrohradu neodvolaly.⁹

Následujícího dne (22. listopadu) Trockij sáhl k bezprecedentnímu kroku. Oznamil publikování tajných smluv a jiných diplomatických materiálů dohodových států, které měly odhalit a dokumentovat imperialistickou povahu politiky Dohody. Bolševický režim je současně odmítl uznat a být jimi vázán. V průběhu listopadu 1917 až února 1918 proto vskutku noviny *Pravda* a *Izvestija* otiskly na 130 tajných dokumentů, které pak vyšly jako brožura. Mezinárodní vztahy a kapitalistické státy musely čelit možná největší hrozbě své integrity v mezinárodní politice od francouzské revoluce 1789. Lenin navíc spoléhal na internacionální podporu dělnictva, které mělo provádět socialistické revoluce v jejich zemích. Bolševický režim pak v lednu 1918 sáhl k dalšímu bezprecedentnímu kroku, když zrušil všechny půjčky, které dostalo carské Rusko a prozatímní vláda od jiných států, a také vnitřní půjčky.

Propagandistický
plakát *Soudruh Trockij*
z roku 1919.

Státy Dohody ostře protestovaly a otištění prvních dokumentů nepochybně přispělo k tomu, že Velká Británie 24. listopadu oficiálně oznámila, že diplomaticky neuzná sovětskou vládu.¹⁰ Velká Británie a Francie vzápětí (14. prosince) podepsaly krátkou a 23. prosince rozšířenou verzi „Konvence Francie s Velkou Británií o jejich akcích v jižním Rusku“. Francouzská vojska měla operovat na sever od Černého moře, Britové pak na východě, přičemž okrajové části ruského území byly rozděleny na odpovídající sféry vlivu. 14. prosince obě mocnosti poskytly ruskému generálovi Alexeji M. Kaledinovi velkou částku 10 milionů liber šterlinků na vytvoření protibolševické armády o 2 milionech mužů.¹¹

Státy Čtyřspolku v čele s Německem se vyslovily k Trockého návrhu na zahájení rozhovorů o uzavření příměří příznivě. Dohodoví vyslanci sice protestovali, protože krok bolševické vlády považovali za porušení tajné spojenecké dohody z 5. září 1914,

kteřá zakazovala uzavřeni separátního míru s nepřitelem, avšak marně. Marně právě proto, že se bolševický režim programově vymezoval vůči imperialistickým státům a jejich tajné politice. Naproti tomu jedním z hlavních důvodů kladné odpovědi Čtyřspolku na sovětský návrh byla potřeba úplně vyřadit východní frontu, resp. Rusko z války, stáhnout odtud co nejvíce vojska a soustředit se plně na západní frontu, kde se po vstupu USA do války vedly rozhodující bitvy. Podmínky předběžného zastavení palby a nastolení příměří mezi Ruskem a Čtyřspolkem byly dohodnuty již 28. listopadu, ale Leninova vláda pozdržela formální uzavření příměří, aby dala čas Dohodě k odpovědi. Vzhledem k tomu, že byla ostře záporná, vstoupilo příměří na východní frontě v platnost počátkem prosince a 22. prosince se v Brestu Litevském konalo první zasedání mírové konference.

Sovětskou delegaci zprvu vedl předseda válečné rady II. sjezdu dělnických a vojenských zástupců Adolf A. Joffe, člen bolševické strany až od roku 1917. Jeho protějškem za státy Čtyřspolku byl kvůli váze Německa především jeho ministr zahraničního věcí Richard von Kühlmann, rozhovorů se však zúčastnily také delegace Rakouska-Uherska, Bulharska a Osmanské říše. Sovětská delegace navrhla, aby za základ jednání byly vzaty její teze, které vycházely z dekretu o míru: žádné násilné připojování cizích území obsazených za války, ani kontribuce, obnovení plné samostatnosti všech národů, které o ni přišly za války, a sebeurčení národů ostatních, ochrana práv menšin v multinárodních říších.¹²

Německá delegace sice souhlasila s prvním požadavkem, ale náčelník štábu vrchního velení Východ generál Max von Hoffmann použil stejnou „kartu“ jako sovětská delegace, neboť poukázal na skutečnost, že území ruské říše obsazená německou armádou nejsou etnicky ruská a že jejich odloučení od Ruska jen odráží uplatňování principu sebeurčení národů. A v této souvislosti se pokoušel zdůvodňovat německou snahu vytvářet satelitní státy v Polsku, Pobaltí a na Ukrajině.

Sovětská delegace byla úvodními rozhovory, kdy Čtyřspolek odmítl být malý ústupky, vyvedená z míry a potřebovala konzultovat v Petrohradě další postup. Jednání byla proto 29. prosince na deset dní přerušena a sovětská delegace odces-

tovala. Následujícího dne (30. prosince 1917) však vydal Trockij prohlášení adresované národům a vládám dohodových států. Jednalo se o směsici opakovaných cílů sovětské zahraniční politiky, kritiky postupu vlád jak Dohody, tak Čtyřspolku, ale také výzev ke svržení imperialistických vlád.¹³ Bolševická strana však Trockého ústy dávala současně zastřeně státům Dohody najevo, že pokud se nepřipojí k jednání v Brestu Litevském, což byla absurdní představa, sovětské Rusko se státy Čtyřspolku uzavře separátní mír.

Sovětská vláda se neúspěšně pokusila přenést rozhovory na neutrální půdu do Stockholmu a do čela delegace, která se vrátila do Brestu Litevského, postavila ráznějšího L. D. Trockého. Zde předložila řadu návrhů týkajících se především jednotlivých okrajových částí impéria, respektive aplikování práva národů na sebeurčení, které si každá strana interpretovala ve svůj prospěch, a na dotčených územích proto podporovala jiné síly. Čtyřspolek podporoval národní a separatistická hnutí, zatímco bolševická vláda uznávala naplnění práva na sebeurčení příslušného národa pouze tehdy, jestliže se jednalo o převraty místních bolševiků. Ustanovování států, v nichž vládly jiné strany než bolševická, považovala za kontrarevoluci.

V následujících dnech pokračovaly z hlediska dosažení míru neplodné diskuse a spory, v nichž sovětská delegace požadovala stažení cizích vojsk z obsazených území říše a uspořádání referend o jejich státní příslušnosti. Čtyřspolek něco podobného ovšem odmítal, žádal ustavení zákonodárných sborů příslušných národů na širokém základě a požadoval velké území ústupky, znamenající pro Rusko ztrátu Polska, Pobaltí, velkých částí Běloruska a Ukrajiny.¹⁴ Obě strany, stále ještě v konfliktu, se současně snažily posílit své pozice především právě na Ukrajině. Zde byl úspěšnější Čtyřspolek, se kterým 9. února 1918 uzavřela ukrajinská Ústřední rada tajnou dohodu (tzv. haličský protokol), v níž se představitelé Rakouska-Uherska zavazovali, že do 20. července téhož roku vytvoří v oblastech východní Haliče novou korunní zemi. O den později státy Čtyřspolku uzavřely s Ústřední radou mírovou dohodu o ukončení válečného stavu. Pro sovětské Rusko a jeho vyjednávací pozici tím vytvořily velmi obtížnou situaci.

Možnosti sovětské delegace podkopával právě všeobecný rozklad. Starou carskou armádu bolševický režim urychleně demobilizoval a novou armádu, která by byla alespoň v některých směrech schopná čelit vojskům Čtyřspolku, ještě ani zdaleka nevytvořil.¹⁵ Navíc samotná bolševická strana byla rozštěpená na stoupence a odpůrce separátního míru. Trockij, který se opět vrátil do Petrohradu, v dalším přerušeni rozhovorů (8.–29. ledna 1918) prosazoval, aby se sovětské Rusko v případě ultimáta Čtyřspolku uchýlilo k politické demonstraci: podle něho mělo zastavit válku s Německem, ale mír s ním neuzavírat. Jeho představa „ani válka, ani mír“ vycházela z poněkud naivních představ, že se Němci neodvážejí zaútočit na sovětskou revoluci.¹⁶

Lenin však již počátkem ledna 1918 na neveřejné poradě asi 60 stranických činitelů naprosto jasně a pragmaticky vysvětloval, že je absolutně nutné nejprve bránit sovětskou revoluci a zajistit, aby se upevnila. Na této schůzi jim 8. ledna 1918 zdůraznil: „Úspěch socialismu v Rusku vyžaduje jisté doby, nejméně několika měsíců, po kterou musí mít socialistická vláda naprosto volné ruce... Základem naší taktiky teď nesmí být zásada, kterému ze dvou [Dohodě, či Čtyřspolku] je nyní výhodnější pomoci, nýbrž zásada, jak správněji a spolehlivěji lze zajistit socialistické revoluci možnost upevnit se nebo alespoň se udržet v jedné zemi tak dlouho, dokud se nepřipojí jiné země... Uzavřeme-li separátní mír, pak se v největší míře, v dané chvíli možné, osvobodíme od obou svářících se imperialistických skupin, využijeme jejich nepřátelství a války, jež jim ztěžuje dohodu proti nám, budeme totiž na jistou dobu mít volné ruce, abychom mohli pokračovat v socialistické revoluci a zabezpečit ji.“¹⁷ To byla základní Leninova linie, kterou hájil a prosazoval proti ostatním názorům v bolševické straně i názorům levých eserů, kteří chtěli vést revoluční válku.

Lenin se na předběžné poradě před zasedáním ústředního výboru RKS(b) 21. ledna i na III. všeruském sjezdu sovětů (konal se 23.–31. ledna 1918) opakovaně pokoušel dokazovat, že Rusko není v daný okamžik schopné vést revoluční válku a že šance na podporu německého proletariátu jsou slabé. Proto zdůrazňoval, že sovětská vláda má jen dvě možnosti: buď přistoupí

na vynucený mír spojený se ztrátou území, nebo povede revoluční válku a ohrozí samotnou socialistickou revoluci, jejíž obrana ovšem musela být absolutní prioritou.¹⁸ Třetí skupinu tvořili mj. leví komunisté a mimo bolševickou stranu leví eseri, kteří chtěli, aby sovětské Rusko vedlo s Německem revoluční válku. Leninovu argumentaci příliš neakceptovali, a proto Lenin opustil „ideologické pole“ a začal více zdůrazňovat obranu státních zájmů sovětského Ruska s tím, že se musí udržet do světové socialistické revoluce, a právě proto musí nyní uzavřít mír. Většinu členů ÚV však stále nepřesvědčil, např. Mojsej S. Urickij ho obviňoval z toho, že na problém války a míru hledí z pozic Ruska, a nikoliv mezinárodní revoluce.¹⁹ Lenin pro tuto chvíli vyřešil svár mezi ideologií a pragmatismem tak, že nechal na zasedání ÚV 24. ledna hlasovat nikoliv o otázce uzavření mírové smlouvy, nýbrž o možnosti všemožně prodlužovat rozhovory o uzavření míru, což ÚV nakonec schválil, ale současně odmítl schválit rezoluci levých komunistů, která vyzývala k vedení revoluční války.²⁰

Po obnovení rozhovorů v Brestu Litevském zaujala německá delegace podle instrukcí císaře Viléma II. ostrý tón. Odmítla Trockého zdržovací manévry a žádala sovětskou delegaci, aby do 24 hodin uzavřela jednání a podepsala mírovou smlouvu, která by znamenala odtržení Pobaltí. Trockij odmítl podepsat mírovou smlouvu a vyhlásil válečný stav se státy Čtyřspolku za ukončený s tím, že proto bude ruská armáda plně demobilizována.²¹ Trockého prohlášení znamenalo faktické ukončení rozhovorů, ale jejich průběh byl stejně bezvýsledný. Německo ho proto považovalo za porušení příměří a návrat k vojenským operacím, které zahájilo 18. února 1918 ofenzívou na východní frontě...

Trockij se po návratu do Petrohradu možná cítil jako vítěz, neboť ze svého pohledu našel východisko z patové situace. Německá vojska však velmi rychle postupovala hluboko do ruského území, aniž by jim v tom nějaká síla mohla zabránit. Trockého ostatně podpořili jen leví komunisté v čele s Nikolajem Bucharinem a leví eseri. Lenin to patrně za vítězství nepovažoval. Již 11. února, v době, kdy se většina sovětské delegace teprve vracela z Brestu Litevského zpět do Petrohradu, pověřil Georgije

V. Čičerina převzetím všech pravomocí lidového komisaře zahraničních záležitostí. 13. února pak Trockého jmenovala sovětská vláda předsedou komise pro zásobování potravinami a dopravy, což byla sice mimořádně důležitá, avšak v situaci, kdy se prakticky zhroutilo zásobování měst a celých severněji položených oblastí, velmi nevděčná funkce.²² Jak zásobování, tak udržení dopravy, které bylo jeho podmínkou, mělo pro bolševický režim zcela zásadní význam. Trockij tak byl odsunut z pole zahraničních záležitostí, protože jeho postoje Lenina evidentně iritovaly.

Prohlášení německé strany, že přerušuje příměří a obnovuje vojenské operace, okamžitě oživilo spory v bolševické straně. Zasedání Ústředního výboru, které proběhlo 17. a 18. února zprvu odmítlo vyslovit souhlas s Leninovou rezolucí, která povolovala uzavření míru podle německých podmínek. Teprve později, po dlouhých sporech a hádkách a pod vlivem přicházejících informací o německém útoku ÚV takovou rezoluci schválil. Avšak 23. února se seznámil s novým německým ultimátem a podmínkami míru: sovětská vláda měla souhlasit s nezávislostí Pobaltí, Ukrajiny a Finska, stáhnout odtud svá vojska i rudé gardy, vrátit Osmanské říši východní Anatolii, demobilizovat své armády, jak carskou, tak nově formovanou Rudou armádu, opět obnovit platnost rusko-německé obchodní smlouvy z roku 1904, která by byla doplněna zárukami nerušeného vývozu surovin a potravin, o které mělo Německo eminentní zájem. Rusko se mělo současně zavázat, že zastaví jakoukoliv propagandu proti státům Čtyřspolku.

Lenin musel opět dokazovat, že na vedení revoluční války nemá bolševický režim ani armádu, ani sílu, a že ani zdaleka nekontroluje celé území země. Požadoval, aby sovětské Rusko přijalo německé ultimátum, a prý dokonce hrozil, že jinak rezignuje na funkci hlavy státu i bolševické strany. Po další velmi vyhrcované diskusi prosadil ve vládě ještě 23. února své stanovisko, které znamenalo přijetí německých podmínek, a po nových sporech byl předsedou nové sovětské delegace, která 25. února odcestovala do Brestu Litevského, jmenován Grigorij J. Sokolnikov.²³

Po příjezdu do Brestu (28. února) však delegace obdržela nové, dodatečné požadavky, a to aby předala Osmanské říši provincie

Kars, Ardahan a Batumi v podhůří Kavkazu, i když se jednalo o regiony, které turecká armáda neměla obsazeny. Sokolnikov sice napadl podmínky míru, ale jednal z pozice slabšího, a proto dostal na výběr: buď podepsat mír tak, jak ho určil Čtyřspolek, nebo pokračovat ve válce. Vzhledem k tomu, že již nebylo o čem dále jednat, podepsal Sokolnikov 3. března 1918 dokumenty, které předtím označil za anexionistický a imperialistický mír, k němuž bylo Rusko donuceno.

Podmínky brestlitevského míru, který sovětské Rusko uzavřelo s Německem, Rakouskem-Uherskem, Osmanskou říší a Bulharskem, obsahovaly vskutku drsná ustanovení: dohoda sice ukončovala válku a obnovovala diplomatické vztahy mezi Ruskem a Čtyřspolkem, ale Rusko se zavazovalo demobilizovat armádu a slíbilo, že se nebude vměšovat do vnitřních záležitostí a teritoriálních změn na bývalých územích ruské říše. Zavazovalo se totiž, že uzná nezávislost Polska, Ukrajiny, Litvy, Lotyšska, Estonska, Finska a velké části Běloruska a dále Persie a Afghánistánu. Provincie Kars, Ardahan a Batumi v Zakavkazsku mělo předat Osmanské říši a současně zaplatit velké válečné náhrady ve zlatě (reparace ve výši 6 miliard marek) a v dodávkách potravin nezatížených cly a svůj zahraniční obchod prakticky podřídit plné německé kontrole. Rusko tak rázem přišlo o území o rozloze 780 tisíc km², na němž žilo asi 56 milionů lidí. Na ztracených územích se ale také nacházelo více než 32 % orné půdy, čtvrtina ruské železniční sítě, třetina textilního průmyslu; mj. se zde dobývalo 89 % černého uhlí, 73 % železa, bylo zde 54 % průmyslu ruské říše (1 073 průmyslových podniků) a asi 40 % všech průmyslových dělníků bývalé ruské říše.²⁴

Přes těžké ztráty brestlitevský mír vymanil sovětské Rusko z války, kterou nemohlo dále vést, a umožnil bolševickému režimu nezbytně potřebnou „přestávku“ (*peredyšku*), aby se mohl soustředit na vnitřní záležitosti. Samotný mír a další dohody z léta 1918 vypověděla sovětská vláda po uzavření příměří s Německem (11. 11. 1918) v polovině listopadu a de iure ho anulovala pařížská mírová konference v roce 1919.

Rozhovory v Brestu Litevském začaly z bolševické strany zprvu s jistým idealisticko-ideologickým nábojem, s vírou v povstá-

ní a revoluci v Německu, kterou si většina bolševických vůdců včetně Lenina udržovala i nadále, ale také zcela pragmaticky se záměrem vymanit „v zájmu revoluce“ Rusko z války. Skončily z Leninova hlediska, které ovšem prosazoval jen obtížně, zcela realisticky úpornou snahou uzavřít mír za jakýchkoliv podmínek, odvrátit německou hrozbu režimu a získat čas ke konsolidaci bolševické vlády. Musel však čelit silnému odporu jak v samotné RKS(b), tak u levých eserů, kteří na protest proti podepsání míru opustili jeho vládu. Jejich odpor proti „umírněné“ a pragmatické politice bolševického režimu byl natolik silný, že se počátkem července uchýlili k přímé akci. Zavraždili německého vyslance hraběte Wilhelma von Mirbacha a vyvolali protibolševické povstání, které bylo jednotkami věrnými Leninově vládě potlačeno. Bolševičtí předáci se velmi obávali německé reakce na vraždu vyslance, avšak Berlín neměl zájem na vyostřování vztahů.

Jak silný byl podpor proti brestlitevskému míru, se ukázalo jak při jeho schvalování na Všeruském ústředním výkonném výboru, kde byl schválen jen těsnou většinou 116 hlasů, proti bylo 85 a 26 členů se zdrželo hlasování, tak při jeho ratifikaci IV. mimořádným sjezdem sovětů (14.–16. 3. 1918), kdy se proti ratifikaci míru postavila asi polovina delegátů.²⁵

Lenin nechal schválit brestlitevský mír také VII. mimořádným sjezdem bolševické strany, který se konal již 6.–8. března. Delegáti neměli k dispozici text mírové smlouvy, ale po bouřlivé diskusi mír schválili s tím, že ho považují jen za oddechovou přestávku, která dává sovětské vládě možnost využít této příležitosti k přípravě na útok imperialismu na sovětskou socialistickou republiku. Sjezd ovšem nařídil svoje usnesení nazvané „O válce a míru“ tajit s tím, že veřejnosti mělo být oznámeno pouze krátké sdělení, že se vyslovil pro ratifikaci míru.²⁶

Lenin sám na sjezdu musel přiznat: „Pokud by naše revoluce zůstala osamocená, [...] neměla by naději [na úspěch].“ A souhlasil s názorem N. Bucharina – i když je zde otázka, do jaké míry tomu skutečně věřil, byť se ve světle jeho dalších postojů zdá, že ano – že ruská revoluce bude buď poražena, nebo ji zachrání světová revoluce.²⁷ Byl však pro tento okamžik nucen konsta-

tovat, že není jasné, kdy revoluce v Německu zvítězí. Nejistota ohledně schopnosti režimu „přežít“ se promítla také do rezoluce VII. mimořádného sjezdu, která zdůraznila, že „sjezd vidí nejspolehlivější záruku upevnění socialistické revoluce, která zvítězila v Rusku, jedině v tom, že bude přeměněna v mezinárodní dělnickou revoluci“.²⁸

To však byla teze, která se opakovala ve většině vystoupení s tím, že v praxi nebylo zřejmé, kdy k revoluci v Německu dojde. A právě tato nejistota patrně převládla a přiměla Lenina prosazovat velice nevýhodný a pokořující mír s Čtyřspolkem. Dohodové státy na konferenci předsedů vlád a ministrů zahraničních věcí Velké Británie, Francie a Itálie, která se konala 15. a 16. března, odmítly ratifikaci brestlitevského míru jako jednostrannou kapitulaci Ruska a likvidaci východní fronty a uvažovali o přímé vojenské intervenci na severu Ruska a na Dálném východě. Největší naděje vkládali do intervence v oblasti Murmanska.²⁹

Bez ohledu na těžké spory v bolševické elitě ohledně míru se Čtyřspolkem se zdá, že sovětská zahraniční politika byla v následujících měsících více ovlivněna ideologicky a očekáváním revoluce v Německu. Jejím projevem bylo i založení Komunistické internacionály (Kominterny, KI) v následujícím roce, jejíž aktivity měly stimulovat rozmach socialistických revolucí na světě, i když větší činnosti začala vykazovat až od roku 1920, ale také Leninovy představy z podzimu 1918 o nadcházející revoluci v Německu a nutnosti ji všemožně podpořit.³⁰

Právě sázka na německou revoluci se stala jedním z faktorů, které na podzim 1918 opět sjednocovaly bolševické předáky. I když se nerealizoval vývoj v Německu podle scénáře, který předpokládal Lenin a další bolševičtí předáci, a moci se nechopili leví socialisté, nikdo v bolševické straně nezpochybnil samotný strategický koncept světové revoluce. Pouze sáhli k taktickým závěrům, kterými zdůvodňovali neúspěch.³¹ V budoucnosti se tento koncept pokoušeli uplatnit ještě několikrát, byť se stejnými neúspěchy. Nicméně se stal stálou mantrou v propagandě jejich ideologických západních protivníků, i když již dávno neplatil a bolševická strana od poloviny 20. let akcentovala jinou strategii.